

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 2

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 4 ianuarie 2002

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
754/2001. — Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2000 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 11/1999 privind acordarea de facilități fiscale agenților economici....	1	a Guvernului nr. 83/1999 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România, cu referire la poziția nr. 24 din anexa parte integrantă a ordonanței.....	10-12
1.082/2001. — Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2000 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 11/1999 privind acordarea de facilități fiscale agenților economici.....	2	Decizia nr. 258 din 20 septembrie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor alin. (4) al art. 22 din Legea nr. 18/1996 privind paza persoanelor, obiectivelor, bunurilor și valorilor, dispoziții introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 161/2000.....	12-15
★			
756/2001. — Lege asupra transferării persoanelor condamnate în străinătate	2-9	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.085/2001. — Decret pentru promulgarea Legii asupra transferării persoanelor condamnate în străinătate.....	9	1. — Ordin al ministrului finanțelor publice privind stabilirea baremului lunar pentru impunerea veniturilor din salarii și pensii, a actualizării sumelor fixe, precum și a baremului anual pentru calculul plăților anticipate cu titlu de impozit pentru anul fiscal 2002, potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 7/2001 privind impozitul pe venit....	15-16
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 244 din 10 iulie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență			

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2000 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 11/1999 privind acordarea de facilități fiscale agenților economici

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111 din 29 iunie 2000 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 11/1999 privind acordarea de facilități fiscale agenților economici, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 313 din 6 iulie 2000.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 14 noiembrie 2000, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 27 noiembrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
OVIDIU CAMELIU PETRESCU

București, 27 decembrie 2001.
Nr. 754.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2000
pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 11/1999
privind acordarea de facilități fiscale agenților economici**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Guvernului nr. 11/1999 privind acordarea de facilități fiscale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2000 pentru agenților economici și se dispune publicarea acestei legi în modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 21 decembrie 2001.
Nr. 1.082.

★

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

asupra transferării persoanelor condamnate în străinătate

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Declaratia de cooperare

Art. 1. — Statul român asigură, la cererea unui alt stat, în condițiile prezentei legi, asistență în materia transferării persoanelor condamnate.

Dreptul aplicabil

Art. 2. — (1) Prezenta lege se aplică numai în baza și pentru executarea normelor de cooperare judiciară interesând domeniul transferului de persoane condamnate, cuprinse în convențiile internaționale la care România este parte.

(2) Dispozițiile prezentei legi se aplică deopotrivă, în completare, situațiilor nerelementate prin convențiile internaționale la care se referă alin. (1).

(3) Prezenta lege nu aduce atingere drepturilor și obligațiilor care decurg din normele internaționale privitoare la transferarea în străinătate a deținuților în scop de confruntare sau de depunere de mărturie.

(4) În cuprinsul cererii de transferare a condamnatului statul român va preciza în temeiul cărui instrument internațional este formulată cererea.

Definiții

Art. 3. — În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile următoare se definesc astfel:

a) *condamnare* desemnează orice pedeapsă sau altă măsură privativă de libertate, pronunțată de către un judecător pentru o durată limitată sau nedeterminată, ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni;

b) *hotărâre* semnifică o hotărâre judecătorească prin care se pronunță o condamnare;

c) *stat de condamnare* reprezintă statul în care a fost condamnată persoana care poate fi transferată sau care deja a fost transferată;

d) *stat de executare* reprezintă statul către care condamnatul poate fi transferat sau a fost deja transferat în vederea executării condamnării sale;

e) *resortisant* al unui stat de condamnare sau de executare se referă, în cazul României, la cetățeanul român.

Obiectivul transferului

Art. 4. — (1) O persoană condamnată pe teritoriul României poate, în conformitate cu dispozițiile prezentei legi, să fie transferată pe teritoriul altui stat, al cărui resortisant este, pentru a executa acolo condamnarea care i-a fost aplicată printr-o hotărâre pronunțată de o instanță română.

(2) Ca efect al reciprocității convenționale prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător în cazul în care un cetățean român a fost condamnat în alt stat.

(3) Persoana condamnată se poate adresa statului de condamnare ori statului de executare, în scopul de a fi transferată.

(4) Transferarea poate să fie cerută fie de către statul de condamnare, fie de către statul de executare.

Condițiile transferării

Art. 5. — O transferare nu poate avea loc decât în următoarele condiții:

- a) condamnatul trebuie să fie resortisant al statului de executare;
- b) hotărârea trebuie să fie definitivă;
- c) durata condamnării pe care persoana condamnată o mai are încă de executat trebuie să fie de cel puțin 6 luni la data primirii cererii de transferare sau să fie nedeterminată. În cazuri excepționale cele două state pot să convină asupra unei transferări chiar dacă durata condamnării rămase de executat este mai mică de 6 luni;
- d) transferul este consimțit de către persoana condamnată sau, dacă, în raport cu vârsta ori cu starea fizică sau mintală a acesteia, unul dintre cele două state consideră necesar, de către reprezentantul persoanei. Consimțământul nu se cere în cazul evadatului care se refugiază în statul de executare al cărui resortisant este;
- e) faptele care au determinat condamnarea trebuie să constituie infracțiuni în raport cu dreptul statului de executare sau să fi constituit astfel de infracțiuni, dacă ar fi fost comise pe teritoriul său;

f) statul de condamnare și statul de executare trebuie să se pună de acord asupra acestei transferări; în caz contrar transferarea nu poate avea loc.

Cereri și răspunsuri

Art. 6. — (1) Cererile de transferare și răspunsurile trebuie formulate în scris.

(2) Cererile se adresează de către autoritatea competentă a statului solicitant autorității competente a statului solicitat. Răspunsurile se comunică pe aceleași căi.

(3) Autoritatea competentă potrivit alin. (2) este, în cazul statului român, Ministerul Justiției, iar în cazul statului străin, în înțelesul prezentei legi, autoritatea centrală competentă.

(4) Statul român solicitat va informa statul străin solicitant, în cel mai scurt timp, despre hotărârea sa de a accepta sau de a refuza transferarea cerută.

Art. 7. — Cererile de transferare adresate statului român se rezolvă potrivit dreptului intern român, dacă prin prezenta lege nu se prevede altfel.

Art. 8. — Dispozițiile privitoare la statul român, ca stat de condamnare, se aplică în mod corespunzător în cazul în care statul român are calitatea de stat de executare.

CAPITOLUL II

Procedura

SECȚIUNEA 1

Statul român ca stat de condamnare

Paragraful 1

Reguli generale

Obligația de a furniza informații

Art. 9. — (1) Orice condamnat de către o instanță română, căruia i se pot aplica prevederile prezentei legi, trebuie să fie informat în scris, prin grija Ministerului Justiției, despre conținutul exact al convenției internaționale incidente.

(2) În cazul în care condamnatul și-a exprimat pe lângă statul român, ca stat de condamnare, dorința de a fi transferat, Ministerul Justiției va informa despre aceasta autoritatea centrală competentă a statului de executare, cât mai curând posibil, după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.

(3) Informațiile trebuie să cuprindă:

- a) numele, data și locul nașterii condamnatului;
- b) dacă este cazul, adresa sa în statul de executare;
- c) o prezentare a faptelor care au atras condamnarea;
- d) natura, durata și data începerii executării condamnării.

(4) În cazul în care condamnatul și-a exprimat, pe lângă statul de executare, dorința de a fi transferat, statul român va comunica, la cerere, statului de executare informațiile prevăzute la alin. (3).

Înscrisuri ajutătoare

(5) Condamnatul trebuie să fie informat în scris despre orice demers întreprins de către fiecare dintre cele două state în aplicarea prevederilor alin. (1)—(4), precum și despre orice hotărâre luată de unul dintre ele cu privire la cererea de transferare.

Art. 10. — (1) În scopul rezolvării cererii de transferare statul român va solicita statului de executare transmiterea următoarelor acte:

a) un document sau o declarație care să ateste că persoana condamnată este resortisant al statului de executare;

b) o copie de pe dispozițiile legale ale statului de executare, din care să rezulte că faptele care au determinat pronunțarea hotărârii în statul de condamnare constituie o infracțiune prevăzută și pedepsită în dreptul intern al statului de executare sau să constituie o astfel de infracțiune dacă ar fi fost comisă pe teritoriul său;

c) o declarație conținând informațiile privitoare la procedura pentru care se va opta, în vederea punerii în executare a condamnării; dispozițiile art. 20 se aplică în mod corespunzător.

(2) Cu excepția cazului în care unul dintre cele două state nu își dă acordul la transferare, statul român comunică statului de executare următoarele:

a) o copie, certificată pentru conformitate cu originalul, de pe hotărârea definitivă de condamnare și de pe dispozițiile legale aplicabile;

b) un document menționând durata condamnării deja executate, inclusiv informații asupra oricărei detenții provizorii, asupra reducerii pedepsei, sau un alt act privind stadiul executării condamnării;

c) o declarație consfințind consimțământul la transfer, astfel cum se prevede la art. 5 lit. d);

d) dacă este cazul, orice raport medical sau social despre condamnat, informații asupra tratamentului său pe teritoriul statului român și recomandări pentru continuarea tratamentului său în statul de executare.

(3) Statul român poate solicita statului de executare să îi trimită oricare dintre documentele menționate la alin. (1) înainte de a formula cererea de transferare sau de a lua hotărârea de acceptare ori de refuzare a transferării. Același drept îl are și statul de executare, ori de câte ori solicită statului român să îi transmită documente dintre cele menționate la alin. (2).

Consimțământul condamnatului

Art. 11. — (1) Statul român va proceda în așa fel încât persoana care ar urma să își dea consimțământul la transferare în temeiul art. 5 lit. d) să o facă de bunăvoie și în deplină cunoștință de consecințele juridice care decurg din aceasta.

(2) Statul român trebuie să dea statului de executare posibilitatea să verifice, prin intermediul unui consul sau al altui funcționar desemnat de acord cu statul de executare, că acest consimțământ a fost dat în condițiile alin. (1).

Efectul transferării pentru statul de condamnare

Art. 12. — (1) Preluarea în sarcină a condamnatului de către autoritățile statului de executare are drept efect suspendarea executării condamnării în România.

(2) Statul român nu mai poate să asigure executarea ori să continue executarea condamnării atunci când statul de executare consideră, potrivit legii, ca terminată executarea condamnării.

Revizuirea hotărârii

Art. 13. — (1) Numai statul român, ca stat de condamnare, are dreptul de a exercita căile de control judiciar vizând desființarea sau modificarea hotărârii. Condamnatul poate să solicite, chiar după transferare, exercitarea unei asemenea căi de control judiciar.

(2) Dispozițiile alin. (1) nu au legătură cu procedura conversiunii condamnării, reglementată prin art. 22.

*Paragraful 2***Soluționarea cererii de transferare****Proceduri prealabile**

Art. 14. — (1) Cererea de transferare formulată de un resortisant străin condamnat de o instanță română se transmite Ministerului Justiției din România. Ca urmare, ministerul solicită să i se transmită de urgență:

a) de către parchetul de pe lângă curtea de apel competentă, actele și informațiile la care se referă art. 9 alin. (3) și art. 10 alin. (2) lit. a)—c);

b) de către Direcția Generală a Penitenciarelor, actele prevăzute la art. 10 alin. (2) lit. d).

(2) Actele menționate la alin. (1) pot fi solicitate deopotrivă ca urmare a unei cereri de transferare formulate de către oricare dintre cele două state în relație.

(3) După primirea actelor și informațiilor menționate la alin. (1) Ministerul Justiției le va traduce și apoi le va transmite, împreună cu cererea de transferare, autorității centrale din statul de executare, de la care va cere totodată să îi transmită documentele menționate la art. 10 alin. (1), precum și consimțământul său la transferare, dacă acceptă cererea.

(4) Procedura de la alin. (3) nu va fi îndeplinită dacă autoritățile române dețin informații sau documente care atrag în mod necesar refuzul transferului solicitat. O asemenea soluție poate fi dată de către curtea de apel competentă, sesizată de procurorul general al curții, din oficiu sau la cererea ministrului justiției. Sentința curții de apel se motivează și este supusă recursului, în termen de 5 zile de la pronunțare.

(5) Dacă soluția de refuz al transferării, evocată la alin. (4), rămâne definitivă, Ministerul Justiției va informa despre aceasta, în cel mai scurt timp, autoritatea centrală a statului de executare. Informarea condamnatului se va face în timp util, conform art. 9 alin. (5), prin intermediul Direcției Generale a Penitenciarelor.

Acceptarea sau respingerea cererii

Art. 15. — (1) În cazul în care procedura de soluționare a cererii de transferare continuă, toate documentele, inclusiv cele furnizate de statul de executare, sunt supuse mai întâi controlului de regularitate internațională la Ministerul Justiției. După observarea îndeplinirii condițiilor ministerul transmite cererea și actele ajutoare, însoțite de traduceri, procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel competentă. La dosar se vor atașa și înscrisurile depuse în legătură cu cererea de transferare de către oficiul consular străin competent, potrivit art. 11 alin. (2).

(2) Procurorul general, primind cererea și actele, trebuie să se asigure mai întâi, prin audierea condamnatului, că acesta și-a dat consimțământul la transferare, personal sau prin reprezentant, în condițiile prevăzute la art. 11 alin. (1). Conținutul audierii va fi consemnat într-un proces-verbal semnat de procurorul general și de persoana condamnată sau de reprezentantul acesteia. După această procedură procurorul general va sesiza curtea de apel pentru soluționarea cererii de transferare.

(3) Competența curții de apel și cea a parchetului de pe lângă curtea de apel sunt determinate după sediul penitenciarului de detenție sau, când condamnatul este liber, după locuința acestuia.

(4) Cererea se va judeca în camera de consiliu, în prezența procurorului și cu citarea persoanei condamnate sau a reprezentantului acesteia. Condamnatul poate fi asistat, la cerere, de un apărător ales ori, în lipsă, numit din oficiu. La nevoie, traducerea se va asigura de către un interpret. Judecata nu va depăși, pe cât posibil, 10 zile de la înregistrarea cererii, iar sentința se va redacta în cel mult 5 zile și va fi motivată.

(5) Împotriva sentinței pot să declare recurs, în termen de 5 zile de la pronunțare, procurorul general al curții de apel, din oficiu, sau la cererea ministrului justiției, precum și condamnatul.

(6) Ministerul Justiției va informa, în cel mai scurt timp, autoritatea centrală a statului de executare, cu privire la soluția definitivă pronunțată de către instanțele românești în cererea de transferare. Prevederile art. 14 alin. (5) teza a 2-a sunt aplicabile.

(7) Dacă transferul condamnatului a fost acceptat predarea acestuia se va realiza prin Ministerul Justiției. Preluarea de către autoritatea competentă a statului de executare va avea loc, pe cât posibil, la un punct de frontieră al României.

(8) În cazul unei persoane care, după ce a fost condamnată printr-o hotărâre penală definitivă pronunțată de o instanță română, evadează și se refugiază pe teritoriul statului al cărui resortisant este, statul român poate să adreseze celui alt stat o cerere de preluare a executării condamnării. Cererea se formulează de către procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei rază teritorială se află instanța de condamnare. În cerere se poate include și solicitarea ca statul de refugiu al condamnatului să ia măsura arestării acestuia sau orice altă măsură

pentru a garanta că evadatul va rămâne pe teritoriul său în așteptarea unei decizii privind cererea. Arestarea persoanei în aceste condiții nu poate duce la agravarea situației sale penale. După traducerea cererii și a actelor-anexe acestea se transmit Ministerului Justiției, spre a fi comunicate autorității centrale din statul solicitat.

Refuzul opțional al transferării

Art. 16. — Cererea de transferare a persoanei condamnate poate fi refuzată, în principal, pentru următoarele motive:

a) persoana a fost condamnată pentru crime care au avut un ecou profund defavorabil în opinia publică din România;

b) pedeapsa prevăzută de legea statului de executare este vădit superioară sau inferioară în raport cu cea stabilită prin hotărârea instanței române;

c) există indicii suficiente că, o dată transferat, condamnatul ar putea fi pus în libertate imediat sau într-un termen mult prea scurt față de durata pedepsei rămase de executat potrivit legii române;

d) persoana condamnată nu a reparat pagubele produse prin infracțiune și nici nu a plătit sau garantat daunele și cheltuielile la care a fost obligată prin hotărârea instanței române;

e) dacă există indicii suficiente că statul de executare nu va respecta regula specialității, trecând la represiunea penală a condamnatului pentru fapte anterioare transferării, altele decât cea care a motivat condamnarea executorie, fără a obține mai întâi, în acest scop, autorizarea statului român.

SECȚIUNEA a 2-a

Statul român ca stat de executare

Paragraful 1

Reguli generale

Acte necesare

Art. 17. — (1) Statul român trebuie, la cererea statului de condamnare, să furnizeze acestuia documentele și declarațiile despre care se face mențiune în art. 10 alin. (1).

(2) Prevederile art. 10 alin. (2) și (3) se aplică în mod corespunzător.

Consimțământul condamnatului

Art. 18. — (1) Statul român va solicita oficiului consular român competent, prin intermediul Ministerului Afacerilor Externe, să obțină de la condamnat sau de la reprezentantul acestuia o declarație în care să se consemneze consimțământul la transfer de bunăvoie și în deplină cunoștință de consecințele juridice care decurg din transferarea condamnatului în România. Totodată oficiul consular român va fi solicitat să întocmească un înscris asupra situației sociale și familiale a condamnatului, ținând seama de afirmațiile acestuia și indicând posibilitățile sale de readaptare în România.

(2) Statul român va cere autorității centrale din statul de condamnare să îi furnizeze copie de pe cazierul judiciar al condamnatului, precum și informații privitoare la eventualele relații întreținute de acesta cu medii sociale criminogene.

Probe necesare soluționării cererii

Art. 19. — (1) Statul român hotărăște dacă acceptă sau refuză transferarea care i-a fost solicitată, ținând seama de informațiile pe care i le-a furnizat statul de condamnare, de documentele primite de la consulatul român competent și de alte informații pertinente.

(2) Prevederile art. 6 alin. (3) sunt aplicabile.

Efectele transferării pentru statul de executare

Art. 20. — (1) Autoritățile competente ale statului român sunt obligate:

a) fie să continue executarea condamnării imediat sau în baza unei hotărâri judiciare, în condițiile enunțate la art. 21,

b) fie să schimbe condamnarea, printr-o hotărâre judecătorească, înlocuind astfel pedeapsa aplicată în statul de condamnare printr-o pedeapsă prevăzută de legislația română pentru aceeași infracțiune, în condițiile enunțate la art. 22.

(2) Statul român trebuie, dacă i se cere, să indice statului de condamnare, înainte de transferarea persoanei condamnate, care dintre cele două proceduri prevăzute la alin. (1) va fi urmată.

(3) Executarea condamnării este guvernată de legea statului de executare, iar acest stat este singurul competent pentru a lua, în materie, toate hotărârile corespunzătoare.

Continuarea executării

Art. 21. — (1) În cazul în care statul român optează pentru continuarea executării pedepsei aplicate în statul de condamnare, el trebuie să respecte natura juridică și durata pedepsei prevăzute în hotărârea de condamnare.

(2) Dacă natura sau durata acestei pedepse este incompatibilă cu legislația română sau dacă această legislație o impune, statul român poate, prin hotărâre judecătorească, să adapteze această pedeapsă la aceea prevăzută de propria lege pentru infracțiuni de aceeași natură. Această pedeapsă trebuie să corespundă, atât cât este posibil, în ceea ce privește natura sa, celei aplicate prin hotărârea din statul de condamnare. Ea nu poate să agraveze, prin natura sau durata ei, pedeapsa pronunțată în statul de condamnare, nici să depășească maximul prevăzut de legea română pentru infracțiunile în discuție.

Conversiunea condamnării

Art. 22. — (1) În cazul schimbării condamnării se aplică procedura prevăzută de legislația română. În ceea ce privește întinderea conversiunii pedepsei și a criteriilor aplicabile instanța română va trebui să respecte următoarele condiții:

a) va fi legată de constatarea faptelor în măsura în care acestea figurează, în mod explicit sau implicit, în hotărârea pronunțată în statul de condamnare;

b) nu va putea schimba o pedeapsă privativă de libertate printr-o pedeapsă pecuniară;

c) va deduce integral din pedeapsă perioada de privațiune de libertate deja executată de condamnat;

d) nu va agrava situația penală a condamnatului, nici nu va fi ținută de limita inferioară a pedepsei eventual prevăzute de legislația statului de condamnare pentru infracțiunea sau infracțiunile săvârșite.

(2) Când procedura de schimbare a condamnării are loc după transferarea persoanei condamnate, statul român va menține acea persoană în detenție sau va lua alte măsuri preventive în scopul de a asigura prezența ei pe teritoriul statului român până la finalizarea acestei proceduri.

Încetarea executării

Art. 23. — Executarea condamnării încetează de îndată ce statul român a fost informat de către statul de condamnare despre orice hotărâre sau măsură care are ca efect înlăturarea caracterului executoriu al condamnării.

Informații privind executarea

Art. 24. — Statul român va furniza informații statului de condamnare în ceea ce privește executarea condamnării:

a) când consideră terminată executarea condamnării;

b) în cazul în care condamnatul a evadat;

c) dacă statul de condamnare solicită un raport special.

*Paragraful 2**Soluționarea cererii de transferare***Acceptarea sau respingerea cererii**

Art. 25. — (1) În cazul în care Ministerul Justiției din România primește o cerere de transferare din partea unui resortisant român condamnat penal într-un alt stat, se procedează în felul următor:

a) autoritatea centrală din statul de condamnare este înștiințată despre cerere de către Ministerul Justiției, care îi transmite totodată informațiile prevăzute la art. 9 alin. (3), documentele prevăzute la art. 10 alin. (2), precum și o declarație precizând dacă autoritățile competente își dau consimțământul la transfer. Informațiile și documentele se obțin de către parchetul de pe lângă curtea de apel competentă;

b) dacă cererea de transferare este refuzată, Ministerul Justiției îl înștiințează despre aceasta pe condamnat;

c) dacă cererea este aprobată, Ministerul Justiției transmite autorității centrale din statul de condamnare documentele prevăzute la art. 10 alin. (1), pe care le procură parchetul român competent.

(2) De îndată ce Ministerul Justiției primește declarația de consimțământ de la statul de condamnare, el transmite documentele procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel competentă, care, la rândul său, sesizează curtea de apel pentru ca aceasta să recunoască hotărârea străină și să o pună în executare, conform prevederilor art. 21 sau 22, după caz.

(3) Sentința se motivează de îndată și este supusă recursului în termen de 10 zile de la comunicare. Comunicarea către condamnat se face prin fax sau prin alt mijloc de transmitere la autoritatea centrală din statul de condamnare, de către Ministerul Justiției, în cel mai scurt timp posibil.

(4) După ce hotărârea instanței române rămâne definitivă curtea de apel emite un mandat de executare a pedepsei, pe care Ministerul Justiției îl transmite autorității centrale competente din statul de condamnare, pentru ca transferarea persoanei condamnate să poată avea loc.

(5) Predarea-primirea condamnatului va avea loc, de regulă, pe teritoriul statului de condamnare. Aceasta se va realiza, din partea statului român, de către Ministerul Justiției.

(6) Condamnatul transferat în România nu mai poate fi urmărit penal pentru aceeași infracțiune care a constituit obiectul condamnării în străinătate.

Autoritățile judiciare

competente

Reglementări convergente

Refuzul opțional al transferării

Art. 26. — Curtea de apel și parchetul de pe lângă curtea de apel competente în procedurile la care se referă art. 25 sunt cele ale municipiului București.

Art. 27. — Prevederile art. 25 se completează cu cele ale art. 14 și 15, care se aplică în mod corespunzător.

Art. 28. — Cererea de transferare a persoanei condamnate poate să fie refuzată, în principal, dacă:

a) procesul în care s-a pronunțat condamnarea nu s-a desfășurat în conformitate cu dispozițiile pertinente din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale;

b) în România s-a pronunțat o hotărâre penală împotriva condamnatului pentru aceeași faptă sau o procedură penală este în curs în România pentru aceeași faptă și împotriva aceleiași persoane;

c) persoana condamnată a părăsit mai demult România, stabilindu-și domiciliul într-un alt stat, iar legăturile sale cu statul român nu mai sunt semnificative;

d) persoana condamnată a comis o infracțiune gravă, de natură să alarmeze societatea, sau a întreținut relații strânse cu membri ai unor organizații criminale, de natură să facă îndoielnică reinsertia sa socială în România.

SECȚIUNEA a 3-a

Alte reglementări

Amnistia, grațierea și comutarea

Art. 29. — Autoritatea română competentă poate acorda amnistia, grațierea sau comutarea pedepselor aplicate persoanelor condamnate la care se referă prezenta lege.

Tranzitul

Art. 30. — (1) Statul român admite, în conformitate cu propria legislație, o cerere de tranzit al unui condamnat pe teritoriul său, dacă cererea a fost formulată de către un alt stat care el însuși s-a înțeles cu un al treilea stat asupra transferării unui condamnat spre sau dinspre teritoriul său.

(2) Statul român poate refuza să acorde tranzitul:

a) dacă persoana condamnată este unul dintre resortisanții săi;

b) dacă infracțiunea care a dat loc la condamnare nu constituie infracțiune conform legii penale române.

(3) Cererile de tranzit și răspunsurile se comunică pe calea menționată la art. 6 alin. (2).

(4) Statul român poate consimți la o cerere de tranzit al unui condamnat pe teritoriul său, formulată de către un stat terț, dacă acesta din urmă a convenit cu un alt stat asupra transferării spre sau dinspre teritoriul său.

(5) Statul român căruia îi este cerută tranzitarea poate menține condamnatul în detenție pe perioada strict necesară tranzitării teritoriului său. Detenția este asigurată de către Ministerul Justiției.

(6) Statul român, solicitat să acorde tranzitul, poate fi invitat să dea asigurarea că persoana condamnată nu va fi nici urmărită, nici deținută, sub rezerva aplicării alineatului precedent, nici supusă vreunei alte restricții a libertății sale individuale pe teritoriul statului de tranzit, pentru fapte sau condamnări anterioare plecării sale de pe teritoriul statului de condamnare.

Limba folosită

(7) Cererea de tranzit nu este necesară dacă se folosește spațiul aerian românesc, dar nu este prevăzută nici o aterizare pe teritoriul României.

Art. 31. — (1) Informațiile, în temeiul art. 9 alin. (2)—(4), trebuie să fie făcute în limba statului căruia îi sunt adresate sau în una dintre limbile engleză ori franceză.

(2) Cererile de transferare și înscrierile ajutoare vor fi însoțite de traduceri în limba română sau în una dintre limbile engleză ori franceză.

Supralegalizarea

Art. 32. — Cu excepția înscrisurilor la care se referă art. 10 alin. (2) lit. a), documentele transmise în aplicarea prezentei legi nu au nevoie de supralegalizare.

Cheltuieli

Art. 33. — Cheltuielile ocazionate de aplicarea prezentei legi sunt în sarcina statului de executare, cu excepția cheltuielilor ocazionate exclusiv pe teritoriul statului de condamnare.

CAPITOLUL III**Dispoziții finale****Aplicarea în timp**

Art. 34. — Dispozițiile prezentei legi se aplică executării condamnărilor pronunțate atât înainte, cât și după intrarea sa în vigoare.

Art. 35. — **Articolul 28¹ punctul 1 din Codul de procedură penală se completează, în finalul său, cu următorul text:**

„f) cererile privind transferul condamnaților în străinătate.“

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 11 septembrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

VALER DORNEANU

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 26 noiembrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,

ALEXANDRU ATHANASIU

București, 27 decembrie 2001.

Nr. 756.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****pentru promulgarea Legii asupra transferării
persoanelor condamnate în străinătate**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea asupra transferării persoanelor condamnate în străinătate și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

București, 21 decembrie 2001.

Nr. 1.085.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 244

din 10 iulie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/1999 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România, cu referire la poziția nr. 24 din anexa parte integrantă a ordonanței

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marioara Prodan	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/1999, cu referire la poziția nr. 24 din anexa parte integrantă a ordonanței, excepție ridicată de Consiliul Local al Municipiului Cluj-Napoca în Dosarul nr. 5.320/2000 al Judecătoriei Cluj-Napoca.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 28 iunie 2001 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la 5 iulie 2001 și apoi la 10 iulie 2001.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 noiembrie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 5.320/2000, **Judecătoria Cluj-Napoca a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/1999, cu referire la poziția nr. 24 din anexa parte integrantă a ordonanței**, excepție ridicată de Consiliul Local al Municipiului Cluj-Napoca.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 41, referitoare la protecția proprietății private, și cele ale art. 135 alin. (5), referitoare la inalienabilitatea bunurilor proprietate publică, deoarece imobilul în cauză, restituit Eparhiei Reformate din Ardeal, face parte din domeniul public al municipiului Cluj-Napoca și prin urmare nu putea fi retrocedat, considerându-se, în opinia autorului excepției, că restituirea către fostul proprietar are semnificația unei înstrăinări. Se mai arată că, în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 30/2000, a procesului-verbal încheiat între Liceul teoretic „Gheorghe Șincai” și Consiliul Local al Municipiului Cluj-Napoca, precum și a deciziei comisiei constituite în baza dispoziției pri-

marului municipiului menționat, „imobilul a intrat în proprietatea statului român, făcând parte din domeniul public al municipiului Cluj-Napoca”.

Exprimându-și opinia asupra excepției, instanța de judecată consideră că aceasta este întemeiată, întrucât bunul în litigiu este proprietate publică a municipiului Cluj-Napoca, iar acest bun nu a fost trecut prin hotărâre a consiliului local în domeniul privat, astfel că prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/1999 au fost încălcate dispozițiile art. 135 alin. (1) și (5) din Constituție.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece „dispozițiile constituționale privind ocrotirea proprietății vizează apărarea dreptului de proprietate indiferent de proprietar și inviolabilitatea proprietății de stat legal dobândite”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din cererea formulată de autorul acesteia și din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/1999 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România, cu referire la poziția nr. 24 din anexa care face parte integrantă din ordonanță, poziție la care este prevăzut imobilul din Cluj-Napoca, str. Mihail Kogălniceanu nr. 16, județul Cluj.

Conform art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/1999 „*Imobilele, compuse din construcții împreună cu terenul aferent, respectiv terenurile intravilane libere, cuprinse în anexa care face parte integrantă din prezenta ordonanță de urgență, care au aparținut comunităților (organizații, culte religioase) cetățenilor aparținând minorităților naționale din România și au fost trecute după anul 1940 în proprietatea statului român prin măsuri de constrângere, confiscare, naționalizare sau*

manevre dolosive, se restituie titularilor sau succesorilor acestora. În anexa la ordonanța de urgență, la care art. 1 face trimitere, la poziția nr. 24 se prevede la coloana „Adresa imobilului” — „Cluj-Napoca, str. Mihail Kogălniceanu nr. 16, județul Cluj”; la coloana „Actul de proprietate” — „Extras C.F. nr. 1.438, nr. topo 617”; la coloana „Titularul actual al dreptului de proprietate” — „Statul român”; la coloana „Destinația inițială a imobilului” — „Colegiu reformat”; la coloana „Folosința actuală a imobilului” — „Imobilul aparține Liceului «Gheorghe Șincai»”; la coloana „Actul în baza căruia imobilul a intrat în proprietatea statului” — „Decretul nr. 176/1948”; la coloana „Observații” — „Este degradat și nu este folosit intens”.

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că dispozițiile ordonanței contravin prevederilor constituționale ale art. 41 și celor ale art. 135 alin. (5), deoarece dispun restituirea unui imobil care face parte din domeniul public al municipiului Cluj-Napoca.

Aceste texte constituționale au următorul cuprins:

— Art. 41: „(1) Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.

(2) Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor.

(3) Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreptă și prealabilă despăgubire.

(4) Pentru lucrări de interes general, autoritatea publică poate folosi subsolul oricărei proprietăți imobiliare, cu obligația de a despăgubi proprietarul pentru daunele aduse solului, plantațiilor sau construcțiilor, precum și pentru alte daune imputabile autorității.

(5) Despăgubirile prevăzute în alineatele (3) și (4) se stabilesc de comun acord cu proprietarul sau, în caz de divergență, prin justiție.

(6) Dreptul de proprietate obligă la respectarea sarcinilor privind protecția mediului și asigurarea bunei vecinătăți, precum și la respectarea celorlalte sarcini care, potrivit legii sau obiceiului, revin proprietarului.

(7) Averele dobândite licit nu poate fi confiscată. Caracterul licit al dobândirii se prezumă.

(8) Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii.”;

— Art. 135 alin. (5): „Bunurile proprietate publică sunt inalienabile. În condițiile legii, ele pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este inadmisibilă pentru considerentele ce urmează:

În susținerea criticii sale de neconstituționalitate autorul excepției se prevalează de încălcarea dreptului de proprietate publică al municipiului Cluj-Napoca asupra imobilului prevăzut la poziția nr. 24 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/1999. Se susține în acest sens că în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 30 din 14 aprilie 2000 pentru modificarea și completarea art. 166 din Legea învățământului nr. 84/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 160 din 17 aprilie 1995, a fost încheiat Procesul-verbal nr. 922 din

10 iulie 2000 între Liceul teoretic „Gheorghe Șincai” și Consiliul Local al Municipiului Cluj-Napoca, potrivit căruia imobilul a intrat în domeniul public al municipiului.

Curtea reține însă, pe de o parte, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2000 a intervenit după aproape un an de la data Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/1999 prin care s-a dispus restituirea imobilului în condițiile prevăzute de această ordonanță, iar pe de altă parte că, într-adevăr, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30 din 14 aprilie 2000 a fost modificat art. 166 din Legea învățământului nr. 84/1995, republicată, introducându-se între altele alineatul (4¹) prin care s-a stabilit că „Terenurile și clădirile în care își desfășoară activitatea unitățile de învățământ preuniversitar — grădinițe, școli generale (primare și gimnaziale), licee, grupuri școlare, seminarii teologice, școli profesionale și școli postliceale — fac parte din domeniul public al comunelor, orașelor, municipiilor și sectoarelor municipiului București, în a căror rază își desfășoară activitatea”.

Curtea constată totodată că prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 206 din 15 noiembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 594 din 22 noiembrie 2000, Legea învățământului nr. 84/1995 a fost din nou modificată și completată, introducându-se la același articol 166 un nou alineat, (4⁶), cu următorul cuprins: „Terenurile și clădirile preluate în mod abuziv de stat după data de 4 septembrie 1940 de la persoane fizice sau juridice fac parte din domeniul privat al statului în condițiile legii și pot face obiectul unor acte normative de restituire.”

În același timp Curtea constată că în anexa care face parte din ordonanța criticată pentru neconstituționalitate, la poziția nr. 24, coloana „Titularul actual al dreptului de proprietate” este trecut „Statul român” fără a se preciza că imobilul ar fi proprietate publică, deși la data emiterii Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/1999 era în vigoare Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, ale cărei anexe au fost modificate prin ordonanțele de urgență ale Guvernului nr. 30 și nr. 206 din anul 2000.

De altfel, în conformitate cu art. 19 din Legea nr. 213/1998, în termen de 9 luni de la data intrării în vigoare a legii trebuiau întocmite inventarele bunurilor din domeniul public al statului și ale celor din domeniul public al unităților administrativ-teritoriale, din care însă nu au fost întocmite și aprobate până în prezent decât inventarele bunurilor din domeniul public al statului, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.045 din 6 noiembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 15 noiembrie 2000 (inventare cuprinse în anexele nr. 1—49 la hotărâre, care au fost comunicate instituțiilor interesate, nefiind publicate).

În aceste condiții Curtea reține că motivarea excepției de neconstituționalitate are la bază contestarea mențiunii cuprinse în anexa la ordonanța de urgență criticată cu privire la titularul dreptului de proprietate, precum și susținerea că imobilul respectiv ar fi proprietate publică de interes local. Or, asupra situației de fapt privind apartenența bunului în litigiu la domeniul public de interes național sau la domeniul public de interes local, precum și asupra aplicării în timp a reglementărilor legale incidente în cauză este competentă să se pronunțe numai instanța de judecată

investită cu soluționarea litigiului, iar nu instanța de contencios constituțional.

În conformitate cu dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, în exercitarea controlului Curtea

Constituțională se pronunță numai asupra problemelor de drept, fără a se putea pronunța asupra modului de interpretare și aplicare a legii, ci numai asupra înțelesului său contrar Constituției.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) și (4) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/1999 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România, cu referire la poziția nr. 24 din anexa parte integrantă a ordonanței, excepție ridicată de Consiliul Local al Municipiului Cluj-Napoca în Dosarul nr. 5.320/2000 al Judecătoriei Cluj-Napoca.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 iulie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Marioara Prodan

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 258

din 20 septembrie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor alin. (4) al art. 22 din Legea nr. 18/1996 privind paza persoanelor, obiectivelor, bunurilor și valorilor, dispoziții introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 161/2000

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Laurențiu Cristescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor alin. (4) al art. 22 din Legea nr. 18/1996 privind paza persoanelor, obiectivelor, bunurilor și valorilor,

dispoziții introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 161/2000, excepție ridicată de Gheorghe Stoica în Dosarul nr. 254/2001 al Judecătoriei Sectorului 3 București.

La apelul nominal răspunde pentru autorul excepției mandatarul Ion Costea, lipsind Ministerul de Interne — Direcția Generală de Poliție a Municipiului București, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul autorului excepției arată că acesta a fost amendat de poliție pentru că a menținut girofarul după modificarea adusă prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 161/2000 alineatului (4) al art. 22 din Legea nr. 18/1996. Se mai arată că Recomandarea nr. R(87)19 a Comitetului Miniștrilor statelor membre ale Consiliului Europei prevedea menținerea faci-

lităților pentru utilizatorii autorizați anterior, în speță menținerea girofarului montat pe mașinile unităților de securitate și pază. Când s-a modificat norma legală criticată, aceste prevederi au fost ignorate, încălcându-se astfel dispozițiile art. 11 din Constituție. Se mai arată că recomandarea menționată, privită ca izvor de drept secundar, trebuia avută în vedere la adoptarea actului normativ pus în discuție. Prin modificarea adusă normei legale criticate au fost încălcate și dispozițiile art. 16 din Constituție, deoarece prin noua formulare a textului de lege se creează un tratament diferențiat între unitățile de pază și societățile de construcții, fundații pentru ocrotirea animalelor și alte unități care continuă să se folosească de dispozitivele menționate. În concluzie se solicită admiterea excepției.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, arătând că această soluție rezidă în însuși conținutul art. 11 și 16 din Constituție. Recomandarea nr. R(87)19 a Comitetului Miniștrilor statelor membre ale Consiliului Europei, nefiind supusă ratificării de către Parlament, nu face parte din dreptul intern, astfel încât nu se poate susține că s-ar încălca art. 11 din Legea fundamentală. Pe de altă parte, nu sunt încălcate nici dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece textul constituțional face referire la egalitatea dintre persoanele fizice, și nu la egalitatea dintre persoanele juridice.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 februarie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 254/2001, **Judecătoria Sectorului 3 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor alin. (4) al art. 22 din Legea nr. 18/1996 privind paza persoanelor, obiectivelor, bunurilor și valorilor, dispoziții introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 161/2000**, excepție ridicată de Gheorghe Stoica.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate sunt contrare prevederilor art. 11 din Constituție, referitoare la obligația statului român de a îndeplini obligațiile asumate prin tratatele internaționale la care este parte, cu trimitere la Recomandarea nr. R(87)19 a Comitetului Miniștrilor statelor membre ale Consiliului Europei pentru prevenirea criminalității. Noțiunea de tratat internațional trebuie înțeleasă în sens foarte larg, incluzând și recomandările Comitetului Miniștrilor statelor membre ale Consiliului Europei. Prin acest act al Consiliului Europei se recomandă statelor membre să promoveze, să revizuiască și, dacă este cazul, să completeze reglementarea privitoare la abilitările inițiale, la autorizările și inspecțiile periodice asupra societăților de securitate și de supraveghere, iar nu să le suprimă printr-o ordonanță.

Referindu-se la situația din speță, autorul excepției de neconstituționalitate arată că abilitările inițiale sau autorizațiile periodice în domeniul dat erau reglementate în

textul art. 75 lit. c) din Regulamentul pentru aplicarea Decretului nr. 328/1966, care permitea societăților de pază echiparea autovehiculelor de intervenție la obiectivele supravegheate prin sistem de alarmare cu lămpi girofar de culoare galbenă, fapt realizat până la introducerea reglementării criticate ca neconstituționale și pentru care se obținuseră autorizații succesive de la Brigada de poliție rutieră și Direcția poliției rutiere, documente depuse la dosarul cauzei. Prin textul alin. (4) al art. 22, introdus în Legea nr. 18/1996 prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 161/2000, au fost excluse autovehiculele aparținând societăților de pază, alarmare și intervenție, fără o motivație temeinică, atât timp cât lămpile girofar de culoare galbenă nu conferă facilități în trafic, având doar rolul de a avertiza participanții la trafic în legătură cu urgența activității comunitare presante.

Autorul excepției consideră, de asemenea, că dispozițiile art. 22 alin. (4) din Legea nr. 18/1996, în redactarea dată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 161/2000, sunt contrare și prevederilor art. 16 din Constituție. Astfel, prin derogare de la prevederile art. 75 lit. c) din Regulamentul pentru aplicarea Decretului nr. 328/1966 privind circulația pe drumurile publice, noua reglementare cuprinde o discriminare, deoarece restricția privește numai societățile de pază, nu și autovehiculele de intervenție din domeniul sănătății, salubrității, firmelor de construcții, cabinetelor medicale particulare, care beneficiază de dreptul de a-și echipa autovehiculele și de a utiliza lămpi girofar albastre și galbene, inclusiv dreptul de inscripționare nelimitativă, deși unele dintre acestea nu se situează, în ceea ce privește gradul de urgență al intervenției, la nivelul celor ale societăților de pază.

Judecătoria Sectorului 3 București, exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate, arată, în esență, că aceasta nu este întemeiată. Astfel, cu privire la susținerea că dispozițiile legale criticate sunt contrare art. 11 din Constituție, cu raportare la Recomandarea nr. R(87)19 a Comitetului Miniștrilor statelor membre ale Consiliului Europei pentru prevenirea criminalității, care sunt considerate de autorul excepției ca fiind incluse în categoria tratatelor internaționale, instanța reține faptul că România, ca membru al Consiliului Europei, este obligată să revizuiască normele legale cu privire la autorizarea funcționării societăților de pază și securitate, nu însă și să acorde acestora facilități de ordinul dotării lor cu autoturisme care să aibă girofaruri sau sirene. Prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 161/2000 s-a procedat tocmai la revizuirea legislației în domeniu, astfel încât, față de prevederile anterioare ale Regulamentului pentru aplicarea Decretului nr. 328/1966, s-a simțit nevoia prevederii explicite a interdicției de echipare și folosire a girofarurilor sau sirenelor pe autovehiculele societăților de pază. Deși recomandarea cere statelor să încurajeze relațiile pozitive dintre poliție și societățile de supraveghere și securitate, aceasta nu presupune și echiparea autovehiculelor acestor societăți în mod asemănător celor ale poliției, existând prevederi legale care exclud echiparea cu asemenea dispozitive a

altor autovehicule decât cele ale poliției, pentru a nu se crea confuzii.

Instanța mai arată că, chiar dacă s-ar avea în vedere accepțiunea largă a termenului de tratat internațional, propusă de autorul excepției, și s-ar considera că și menționata recomandare a Comitetului Miniștrilor statelor membre ale Consiliului Europei este un tratat, statul român nu și-a manifestat acordul prin ratificarea acesteia, deoarece ea nu face parte din actele juridice de drept internațional susceptibile de ratificare. De aceea numai Guvernul României, dacă ar fi considerat utilă reglementarea prevăzută prin normele internaționale, ar fi putut interveni prin adoptarea sau prin propunerea adoptării de către Parlament a unor norme interne în sensul recomandărilor internaționale. Oricum, instanța reține că prevederile Recomandării nr. R(87)19 a Comitetului Miniștrilor statelor membre ale Consiliului Europei nu fac parte din dreptul intern, astfel că dispozițiile alin. (4) al art. 22 din Legea nr. 18/1996, dispoziții introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 161/2000, nu contravin prevederilor art. 11 din Constituție.

În ceea ce privește contrarietatea dispozițiilor legale criticate cu prevederile art. 16 din Constituție, referitoare la egalitatea în drepturi, instanța consideră că și această critică este neîntemeiată.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele lor de vedere asupra excepției ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece în speță nu sunt încălcate dispozițiile constituționale ale art. 11 și 16, așa cum susține autorul excepției. Prin noțiunea de „tratată”, la care se referă alin. (2) al art. 11 din Constituție, se înțelege actele juridice internaționale ce devin de drept intern prin aprobarea lor de către Parlament. Recomandările Comitetului Miniștrilor statelor membre ale Consiliului Europei nu sunt supuse procedurii prevăzute la art. 11 alin. (2) din Constituție și deci nu constituie norme de drept intern, astfel că modalitatea de conformare la aceste recomandări este revizuirea normelor existente sau adoptarea unor norme interne proprii în acord cu acestea. De altfel, Recomandarea nr. R(87)19, cerând statelor să încurajeze relațiile pozitive dintre poliție și societățile de supraveghere și securitate, nu consacră instituirea obligativității ca autovehiculele acestor societăți să fie echipate în mod asemănător celor ale poliției.

În ceea ce privește presupusa încălcare a art. 16 alin. (1) din Constituție Guvernul arată că aceste prevederi constituționale garantează egalitatea în drepturi a cetățenilor, iar nu a persoanelor juridice. Se invocă și jurisprudența, în același sens, a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul judecătorului-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile alin. (4) al art. 22 din Legea nr. 18/1996 privind paza persoanelor, obiectivelor, bunurilor și valorilor, text introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 161/2000 pentru modificarea și completarea Legii nr. 18/1996 privind paza obiectivelor, bunurilor și valorilor, care are în prezent următorul conținut:

„(4) Echipamentul personalului de pază va fi inscripționat numai cu denumirea și sigla societății, aprobate cu ocazia autorizării. Pe autovehiculele din dotarea societăților specializate de pază se inscripționează numai denumirea, sigla și numerele de telefon ale societății. Echiparea și folosirea de girofaruri sau sirene pe autovehiculele societăților specializate de pază este interzisă.”

Autorul excepției consideră că aceste dispoziții sunt neconstituționale, deoarece interzic echiparea și folosirea de girofaruri sau sirene pe autovehiculele societăților specializate de pază. El afirmă că prin textele legale criticate au fost încălcate dispozițiile art. 11 și ale art. 16 alin. (1) din Constituție, care au următorul conținut:

— Art. 11: *„(1) Statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte.*

(2) Tratatelor ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern.”;

— Art. 16 alin. (1): *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.”*

Cu privire la art. 11 se face referire la Recomandarea nr. R(87)19 a Comitetului Miniștrilor statelor membre ale Consiliului Europei pentru prevenirea criminalității, în care se menționează și încurajarea relațiilor pozitive dintre poliție și societățile de supraveghere și securitate. Se susține că aceste recomandări sunt încălcate prin faptul că dispozițiile criticate interzic instalarea de girofaruri pe autovehiculele aparținând societăților respective și, în felul acesta, se încalcă prevederile art. 11 din Constituție, referitoare la respectarea tratatelor internaționale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că recomandările Comitetului Miniștrilor statelor membre ale Consiliului Europei nu se circumscriu noțiunii de „tratată” folosită în art. 11 din Constituție, deoarece nu este vorba de un act juridic internațional care trebuie să fie ratificat de către Parlament pentru a putea fi inclus în dreptul intern. Pe de altă parte, din analiza conținutului recomandării menționate nu rezultă obligația statului de a

acorda societăților de securitate și supraveghere dreptul de a-și dota autoturismele cu girofaruri sau sirene. Din contră, rezultă că, prin actul normativ menționat, statul român a urmat recomandarea, revizuiind legislația în domeniu și reglementând regimul societăților de pază și securitate.

În ceea ce privește cel de-al doilea motiv de neconstituționalitate invocat, și anume încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, autorul excepției susține că acesta se întemeiază pe faptul că textul de lege criticat interzice echiparea și folosirea de girofaruri sau sirene numai pe autovehiculele societăților specializate de pază, în timp ce autovehiculele de intervenție din domeniul sănătății sau salubrității, ale firmelor de construcții, cabinetelor medicale particulare, inclusiv ale celor veterinare, beneficiază de dreptul de a-și echipa și de a utiliza lămpi girofar albastre și galbene, inclusiv de inscripționare nelimi-

tată, deși unele nu se situează, în ceea ce privește gradul de urgență al intervenției, pe același plan cu societățile de pază.

Cu privire la această critică Curtea constată că prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție se referă la egalitatea în drepturi a cetățenilor, iar nu a persoanelor juridice. În același sens este și practica jurisdicțională a Curții Constituționale (de exemplu, Decizia nr. 102 din 31 octombrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 287 din 11 decembrie 1995, sau Decizia nr. 18 din 27 februarie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 70 din 8 aprilie 1996).

În raport cu cele arătate Curtea constată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, urmând să fie respinsă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c), al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor alin. (4) al art. 22 din Legea nr. 18/1996 privind paza persoanelor, obiectivelor, bunurilor și valorilor, dispoziții introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 161/2000, excepție ridicată de Gheorghe Stoica în Dosarul nr. 254/2001 al Judecătorei Sectorului 3 București.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 septembrie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Laurențiu Cristescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

**privind stabilirea baremului lunar pentru impunerea veniturilor din salarii și pensii,
a actualizării sumelor fixe, precum și a baremului anual pentru calculul plăților anticipate
cu titlu de impozit pentru anul fiscal 2002, potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 7/2001
privind impozitul pe venit**

Ministrul finanțelor publice,

în temeiul prevederilor art. 8 alin. (3), ale art. 13 alin. (2), (3), (4) și (6) din Ordonanța Guvernului nr. 7/2001 privind impozitul pe venit, precum și ale art. 14 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 18/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,
emite următorul ordin:

Art. 1. — Pentru determinarea impozitului lunar pe veniturile din salarii și pensii, definite la art. 22, 23 și 44 din

Ordonanța Guvernului nr. 7/2001 privind impozitul pe venit, realizate în anul 2002, se stabilește următorul barem lunar:

Venit lunar impozabil (lei)	Impozitul lunar (lei)
până la 1.800.000	18%
1.800.001 — 4.600.000	324.000 + 23% pentru ceea ce depășește suma de 1.800.000 lei
4.600.001 — 7.300.000	968.000 + 28% pentru ceea ce depășește suma de 4.600.000 lei
7.300.001 — 10.200.000	1.724.000 + 34% pentru ceea ce depășește suma de 7.300.000 lei
peste 10.200.000	2.710.000 + 40% pentru ceea ce depășește suma de 10.200.000 lei

Art. 2. — (1) Prin *venituri realizate în anul 2002* se înțelege orice sumă primită sub formă de salarii sau pensii începând cu luna ianuarie 2002, cu excepția plăților reprezentând lichidarea pe luna decembrie 2001, care sunt considerate venituri realizate în anul 2001.

(2) Baza de calcul al venitului supus impozitului se calculează prin rotunjire la 1.000 lei în favoarea contribuabilului.

Art. 3. — Începând cu data de 1 ianuarie 2002 sumele fixe prevăzute în Ordonanța Guvernului nr. 7/2001, al căror quantum nu a fost precizat pentru acest an, se stabilesc după cum urmează:

a) deducerea personală de bază prevăzută la art. 12 alin. (2) este de 1.600.000 lei pe lună;

b) suma neimpozabilă pentru veniturile obținute din jocuri de noroc și din premii în bani și/sau în natură, prevăzută la art. 39, pentru fiecare câștig realizat, de la același organizator sau plătitor într-o singură zi, este de 6.000.000 lei inclusiv.

Art. 4. — Baremul anual pentru stabilirea impozitului reprezentând plăți anticipate cu titlu de impozit pentru anul fiscal 2002, potrivit art. 8 alin. (3) din ordonanță, este următorul:

Venit anual impozabil (lei)	Impozitul anual (lei)
până la 21.600.000	18%
21.600.001 — 55.200.000	3.888.000 + 23% pentru ceea ce depășește suma de 21.600.000 lei
55.200.001 — 87.600.000	11.616.000 + 28% pentru ceea ce depășește suma de 55.200.000 lei
87.600.001 — 122.400.000	20.688.000 + 34% pentru ceea ce depășește suma de 87.600.000 lei
peste 122.400.000	32.520.000 + 40% pentru ceea ce depășește suma de 122.400.000 lei

Art. 5. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 3 ianuarie 2002.

Nr. 1.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro